

TENDINȚĂ sau pur și simplu FENOMEN?

Din nou vă voi împărtăși ideile mele legate de "cuvinte": cuvinte scrise, cuvinte rostite, modul nostru de a ne exprima, de a comunica. Aproape mă bucur că nu voi apuca să văd ce se va întâmpla în anii YZ (cât să scriu aici? mă tem că anul YZ nici nu este așa de departe). Dar nu v-am spus care este problema concretă de care m-am împiedicat (de fapt pentru a nu știu câta oară).

Am avut plăcerea să particip la câteva conferințe de specialitate, susținute de profesioniști în tehnologia informației și comunicației. Oameni tineri, entuziaști, foarte bine pregătiți, mulți dintre ei cu talente incontestabile în a vorbi, în a explica, în a ține o prelegere. Expuneri subliniate cu prezentare de *slide-uri* în *PowerPoint* realizate cu pricepere, respectând toate regulile meseriei. Până aici toate bune și frumoase. Dar ...

La un moment dat, unul dintre vorbitori s-a prezentat rostindu-și numele, apoi adăugând: *sunt sisadmin*. Am fost atentă în continuare și am constatat dezamăgită că nu se vorbește *românește*. Dar nu se vorbește nici în engleză. Se folosește un amestec ciudat a celor două vocabulare, întrețesute cu termeni de specialitate rostite fie fonetic, fie după regulile limbii engleze în care sunt mai multe abrevieri decât cuvinte întregi.

M-am uitat în jur. Nimeni nu părea mirat. Nimeni nu dădea semne că nu ar înțelege. Da. Și eu am înțeles. Chiar și pe cele auzite acum prima oară. Întrebarea pe care o pun este totuși următoarea: de ce acest fenomen? Ce câștigăm din faptul că în loc să spu-

nem *utilizator* spunem *user*, în loc să spunem *afacere*, spunem *business*? Cel din urmă exemplu diferă oarecum de primul: cuvântul *business* face parte din vocabularul nostru mai de mult. S-a furișat printre cuvintele folosite în viața de zi cu zi nu doar în cazul specialiștilor *IT* (rostit "aiti"). *IT* constituie un alt exemplu. În folosirea acestei prescurtări există totuși un strop de rațiune: este mult mai scurtă decât descrierea în clar în limba română: *tehnologia informației*. Dar ce părere aveți de cuvântul *agreement*? De ce nu am putea folosi *acord*-ul din limba română? Are doar două silabe! Parcă aud cum cineva se grăbește să mă contracizez afirmând că cele două cuvinte nu au același sens, sau cel puțin există diferențe în nuanțe. Am convingerea că nuanța ar apărea oricum din context...

Apar atunci întrebările: suntem chiar așa de grăbiți? Suntem chiar așa de presați de criza de timp? Sau de multe ori suntem doar comozi? Majoritatea persoanelor care își "colorează" vocabularul cu astfel de termeni împrumutați din limba engleză, chiar dacă par mereu grăbiți, nu sunt deloc comozi. Dimpotrivă, sunt foarte ambițioși și învață în continuu. Atunci? Folosind termeni originali din limba engleză suntem tentați să credem că suntem *mai credibili*. Credem că folosind sursa însăși, fără să apelăm la traducere, informația pare mai sigură. Traducerea presupune deja "interpretare", a intervenit factorul uman, deci "cine știe cum e de fapt?" Cred că ne este frică de cuvinte care în mod consacrat în limba noastră maternă au

fost și sunt folosite în contextul unor activități umane: cum ar suna să spunem că programul a fost *tradus* în loc de *compilat*? Probabil mai există încă pășănași care chiar așa se exprimă.

Avalanșa de termeni noi, apărută și răspândită în ultimul deceniu ne-a luat prin surprindere. Într-adevăr nu mai este timp să căutăm corespondențele termenilor *hard*, *soft*, *desktop*, *server*, *link*, *browser*, *designer* sau să ne "muncim" să spunem *pagină Web* în loc de *site*, *conducere* în loc de *management*, *studiu de piață* în loc de *marketing*, *diapozitiv* în loc de *slide* etc.

Revin la problema conceptuală inițială. Ce se va întâmpla în viitor? Deocamdată ne înțelegem. Nu se știe dacă medicii sau actorii (sau...) ne-ar înțelege, dar nu cred că acest aspect interesează acum pe cineva. Întrebarea este alta: ce câștigăm prin această tendință? (Sau este fenomen?) Azi-măine vom avea nevoie de "memento la purtător" pentru a ne descurca printre abrevieri, sau va trebui să ne mulțumim cu *potea noastră îngustă* unde ne descurcăm, restul rămânând "problema altora".

Dar chiar și până atunci, nu văd de ce nu putem spune a *personaliza* în loc de *customiza*, *tabel* în loc de *teibăl*, *memorie* în loc de *storigi* etc. Altfel, va trebui să ne facem *upgrade* și *update*, să realizăm *daily reports*, dar să facem și *lobby* și *monitoring* pentru *settingsurile noastre*, după care să lansăm un *load balancing* pentru a evita *crashul creierului propriu* (sau a *storiului intern*?).

Clara Ionescu